

ВСИЧКО, ЩО Е БИЛО, МИНАЛО.

(Приказка)

I

Всрѣдъ гората, въ малка колиба живѣеше беденъ вжглищарь. Цѣло лѣто той сѣчеше дърва, правѣше вжглища, а есень слизаше въ града да ги продава.

Вжглищарьтъ бѣше младъ и хубавецъ. Той имаше една чудна свирка. Като засвирѣше съ нея, всичко живо млъкваше.

Еднажъ привечерь той пакъ засвири. Дърветата при-таиха дъхъ и не трепваха, цвѣтята наведоха глави... И слънцето се спрѣ да послуша. Пѣсенъта чуа и горскитѣ самодиви. Отъ далечъ дойдоха тѣ и унесени слушаха дивната му пѣсенъ.

Изведнажъ изскочи отнѣйде красиво девойче и се спрѣ предъ младия вжглищарь. Слънчевитѣ лъчи я огрѣваха и тя цѣла блестѣше отъ злато. Очуденъ, момъкътъ спрѣ. Смаяха се самодивитѣ, а птичкитѣ, изненадани, дигнаха глави.

— Коя си ти? — едва продума отъ вълнение вжглищарьтъ.